

[Statsministeren]

ende med strukturerne i dagpengesystemet og til en vis grad også lønstrukturerne. Regeringen vil gerne forhandle med alle ansvarlige, både Folketingets partier og arbejdsmarkedets parter. Regeringen vil derfor først invitere Folketingets partier til forhandlinger om principperne for en finansieringsreform af dagpengesystemet, og derefter er det regeringens hensigt at indbyde parterne på arbejdsmarkedet med henblik på udmøntninger i detaljeret lovgivning. Den samlede finansieringsreform skulle gerne være på plads i god tid, længe inden den 1. april 1993, hvor de nye overenskomster skal træde i kraft.

Hovedprincipperne for en reform er efter regeringens opfattelse, at arbejdsmarkedet i langt højere grad end nu skal bidrage til finansieringen af dagpengeudgifterne, og at statens andel bør falde tilsvarende. På den måde kan vi sikre, at parterne engagerer sig mere i problemerne med at reducere ledigheden, mens statens udgifter reduceres. Men de penge, det offentlige sparer ved dagpengeomlægningen, skal ikke anvendes til at øge andre offentlige udgifter. De skal komme borgerne og virksomhederne til gode – her er en direkte sammenhæng – som en målrettet erstatning for det bidrag, parterne skal overtage fra staten. Derfor skal besparelsen reserveres til lettelser af skatter og afgifter, så vi undgår, at virksomhederne får en forringelse af konkurrenceevnen, og at lønmodtagerne får en fordyrelse af deres leveomkostninger.

Vi er selvfølgelig helt på det rene med, at alt dette her drejer sig om særdeles følsomme emner, men vi sporer en erkendelse hos parterne af, at det er problemer, som vi nu – netop nu – i fællesskab må søge at finde en løsning på.

Som jeg nævnte, mener regeringen, at tiden er moden til at tage fat. Regeringens målsætning er at skabe 100.000 private job i løbet af de næste 5 år, så arbejdsløsheden kan reduceres. Det er realistiske mål, vi skal sætte os. Alt andet ville være at stikke befolkningen blå i øjnene. Vor samfundsøkonomi er nu på rette vej, væksten er nu klart på vej opad, og mange af de nødvendige systemændringer er gennemført. Nu inviterer jeg Folketinget og alle andre parter til at tage de næste skridt.

Svend Auken (S):

Tak for svaret! Jeg tror, der er mange i den danske befolkning, der vil nikke genkendende til løfterne om 100.000 flere arbejdspladser. Jeg tror, de fleste har det som jeg: De har hvert år hørt statsministeren eller finansministeren love, at nu skulle der nok komme gang i hjulene, nu skulle der nok komme gang i beskæftigelsen. Og jeg tror såmænd også, at disse forudsigelser har været velmente, at de har været udtryk for håb, for ønsketænkning, men desværre er de jo aldrig gået i opfyldelse.

Vi har, som jeg sagde det i min motivering – det forholdt statsministeren sig ikke til – mistet 80.000 arbejdspladser i den private sektor i de sidste 4 år, og alt tyder på, at vi mister endnu mange flere i den private sektor, hvis ikke politikken bliver lagt om.

Der er udsigt til yderligere forringelse af beskæftigelsen i byggefagene. Her bidrager jo regeringens finanslovsforslag direkte til, at byggeeriets beskæftigelse bliver mindsket med knap 10.000 efter det, som byggefagene selv har oplyst.

Vi ved også, at industribeskæftigelsen er vigende. Alene i det sidste år har vi mistet knap 10.000 arbejdspladser inden for industrien.

Og vi ved, at den private tjenestesektor, hvor kreditinstitutterne, banker, sparekasser, forsikringsselskaber osv. tegner sig for en væsentlig del af beskæftigelsen, står over for meget store rationaliseringer i de kommende år. Også her vil der forsvinde arbejdspladser.

Inden for den offentlige sektor er det regeringens erklærede mål, at der skal være færre beskæftiget – af ideologiske grunde. Uanset om det arbejde, de offentligt ansatte udfører, er fornuftigt, skal der helst ske en reduktion med 10.000 om året. Jeg mener endda, at finanslovsforslaget, som det er lagt frem, betyder et tab af arbejdspladser på 15.000.

Hvad gør regeringen så for at stoppe den tendens til fald i beskæftigelsen, de 80.000 arbejdspladser, man har mistet, og de mange tusinde, der står foran at forsvinde? Ja, for det første har man en rigtig tanke om fremrykning af offentlige investeringer. Desværre er de områder, man peger på – bortset fra byfornyelse og vedligeholdelse – ikke noget med stort beskæftigelsesindhold i, men tanken er rigtig.

De andre forslag, man stiller, har derimod ingen positiv effekt. Lad mig nævne dem: Er-

Forhandling